

„Моят свят“ – Световният дебат на ООН, посветен на Целите на хилядолетието и новия Дневен ред за развитие на света след 2015 г., през погледа на младите хора в България. Национална цел на България“.

➤ Подтема: „Изкореняване на бедността в контекста на устойчиво развитие“

1. Как да посрещнем нуждите на настоящето без да излагаме на риск възможността бъдещите поколения да посрещат своите собствени потребности?

2. Как да гарантираме, че подкрепата за нуждаещите се достига не само до най-широк кръг от хора, но и до най-уязвимите?

3. Ролята на гражданското общество за устойчиво развитие: Всеки трябва да бъде представен – всеки трябва да сподели отговорността.

Какви са ценностите на съвременния поданик на Република България и изобщо има ли такива? Какви са целите, които всеки гони и важно ли е да се спазва това, те да са само в положителна насока? Дойде време, в което всеки показва колко може да се „върви“ против държавата. Идеята напред е всичко да се насочи в положителна посока и моралните ценности отново да се покачат, това е изходът от затруднената ситуация, в която се намира България. В моята теза нищо от нещата, които ще споделя, няма да прозвучи като добре познати речи от предизборни кампании, гледната точка е от страна на младежта в лицето на съвсем обикновен гражданин на страната.

Бедността - тя за съжаление не е само финансова, тя е пониженият морал на обществото. За да се преборим с бедността в страната, ключът е един единствен и това не са пари, получени „отгоре“, те не биват оценени, не се усещат, не се „разбират“, затова те не успяват да намерят своето предназначение. Колкото и пари да вземем от Европа или от останалия свят, това не е ключът към справянето с бедността.

Моята теза се опира на мнението, че днес ни е необходим Ренесанс, едно Възраждане, което да се прояви в сферата на науката, необходими са народни Будители, Дейци за народа. Нека усилията бъдат насочени повече към средното образование на страната, като главни дейци на образователния процес бъдат хора с високо положение, висок морал и устойчиви позиции в обществото. Нека това са бизнесмени, учени,

изследователи и специалисти, които да предадат познания от най-висока класа. Необходимо е мислене, а не граници в обучението. Ако се насочат хора от най-ранна възраст, всичко до време ще бъде възвърнато. Случаят с малцинствата в страната е различен, но отново това е най-вероятният път към развитие. Благодарение на този подход, това е явна гаранция, гаранция, че населението покачва нивото на образование. Тази инвестиция не може да бъде скрита, вложението ще изпъкне след не толкова дълъг период, колкото страната очаква за излизане от кризата. Вложението в наука и образование бързо ще покаже своите резултати, така ресурсите ще имат и явно доказателство за своята усвоеност. Не е необходимо най-уязвимите да получат помощи, а възможност да спечелят и имат свой личен доход, ако не съществува подобно решение, то нека само в такива случаи ресурсите „отгоре” се вляят с пълната си прозрачност кое къде отива и защо.

Ролята на държавата ще е да представя кадри на високо ниво, ще търси, свързва, помага за запазването на това ниво и намирането на работа. Обществото, попадащо в категория, чиято възраст не позволява образователни процеси, ще е „наследникът” на СВОЕТО поколение („каквото посяло, такова поникнало”- нека да е само в положителна насока).

Положителната роля на младежта ще предизвика и положителното отношение на останалата част от гражданското общество. След подобна обмяна на отношения, нещата ще се развиват в друга насока, което важи и за настоящата политическа обстановка. Гражданското общество ще се разчита да има здрави морални устои, за да може съпричастно и с разбиране да се включи към едно ново бъдеще.

Финансовата бедност е по-малкото зло, от това, което предстои на България, ако не се вземат мерки за активна политика към ново Възраждане в науката и образованието.

Становища, които са приоритет за мен:

1. Добро образование

Това означава, че всички деца трябва да имат високо качество на началното и средното образование, което да ги подготви за заетост и приятен живот. Правителствата и частният сектор трябва да работят заедно, за да осигурят възможности за учене през целия живот и развиване на уменията за възрастни.

2. Подкрепа за хората, които не могат да работят

Това означава, че всеки човек трябва да има достатъчно пари, за да живее чрез заетост или помощи от правителството. Когато хората не могат да работят или са засегнати от събития като природни бедствия или икономически кризи, правителствата следва да гарантират, че тези хора и техните семейства няма да гладуват, децата няма да отпаднат от училище и те могат да получат здравно обслужване и други основни услуги, от които се нуждаят.

3. По-добри възможности за работа

Това означава, че правителствата и частният сектор трябва да направят повече, за да се гарантира, че всеки може да си намери работа, за която да получава прилична заплата, и да може да допринася и се чувства ценен като продуктивен член на обществото. Това означава, че не трябва да се ограничават икономическите, социалните или политическите възможности на нито един човек по света поради неговата раса, етнически произход, религия, увреждане, сексуална ориентация или по някаква друга причина и че никой не трябва да се страхува за личната си безопасност поради същите причини.

4. Достъпна и пълноценна, питателна храна

Това означава, че всеки трябва да има храната, от която се нуждае. Не може да има човек в света, който е постоянно гладен, и нито едно лице не трябва да бъде недохранено, особено бременните жени и децата на възраст под две години.

5. Достъп до чиста вода и канализация

Това означава, че всеки човек трябва да има достъп до безопасна вода за пиене, готвене и миене и достъп до канализация

6. Опазване на горите и океаните

Това означава, че трябва да се полагат грижи за природните ресурси, защото хората зависят от тях за храна, гориво и други ресурси. Правителствата трябва да се споразумеят за планове за намаляване на замърсяването на океаните и реките, засаждане на нови гори и запазване на съществуващите, за изграждане на устойчиво земеделие и продоволствени системи. Глобалните споразумения следва да защитават биологичното разнообразие и уязвимите екосистеми.

Другите предложения са все така важни, тъй като за съжаление в нито едно от нещата не сме в челните позиции, за което искрено се надявам след време.

Битката е тежка, но не е невъзможна. Ще остана в България, за да работя за нея.

София 2013

Станислава Момчилова